

LUNDS
UNIVERSITET

Varför följer inte alla krigets lagar?

*En studie om Sydsudans efterlevnad av den fjärde Genèvekonventionen ur ett konstruktivistiskt
perspektiv*

Författare: Jessica Sandin & Fia Tran

Abstract

I denna studie fokuserar vi på Genèvekonventionen i förhållande till skyddet av civila i tider av krig och konflikter, ofta kallad den fjärde Genèvekonventionen. Allt fler civila skadas idag i väpnade konflikter, vilket indikerar att den fjärde Genèvekonventionen inte efterlevs i praktiken. Detta gäller även länder som har antagit Genèvekonventionen. Ett sådant land är Sydsudan som präglas av ett inomstatligt krig där totalt 400 000 människor har dödats. I denna studie ställer vi därför frågan: *Varför efterlever Sydsudan inte den fjärde Genèvekonventionen trots ett antagande av denna?* För att besvara frågan utgår vi från det teoretiska perspektivet konstruktivism med fokus på normer. Analysen använder material som beskriver Sydsudans historia och vi genomför en kvalitativ innehållsanalys av rapporter från bland annat FN, Amnesty International och Human Rights Watch som beskriver konflikten i Sydsudan på olika sätt och från olika perspektiv. Resultatet visar att Sydsudan inte efterlever den fjärde Genèvekonventionen eftersom konventionen, som norm, inte fått tillräckligt fäste i landet, varken genom institutionalisering i rättssystemet eller genom internalisering hos Sydsudans befolkning. Istället påvisar studien förekomsten av konkurrerande normer som är starkare, och som står i direkt motsättning till den fjärde Genèvekonventionen.

Nyckelord: Genèvekonventionen, efterlevnad, Sydsudan, normer

Antal ord: 9382

Innehållsförteckning

1. Inledning	3
1.1 Syfte och frågeställning	4
1.2 Bakgrund	4
1.2.1 Genèvekonventionen	4
1.2.2 Sydsudans ratificerade av Genèvekonventionen	5
1.2.3 Introduktion till Sydsudans brytande av den humanitära rätten	5
1.3 Tidigare forskning	6
2. Teoretiskt ramverk	9
2.1 Konstruktivism och normer	10
2.1.1 Normcykeln	10
3. Forskningsdesign och metod	12
3.1 Forskningsstrategi	12
3.2 Material	13
3.3 Operationalisering	14
3.4 Metodologisk reflektion	15
4. Resultat och analys	18
4.1 Sydsudan: ett historiskt perspektiv	18
4.2 Varför antog Sydsudan Genèvekonventionen?	19
4.3 Varför har inte den fjärde Genèvekonventionen internaliserats?	22
5. Diskussion och slutsatser	29
5.1 Begränsningar	30
5.2 Förslag till framtida forskning	30

1. Inledning

Krig och konflikter är en del av allas vardag. Vi ser det på TV och läser om det i tidningarna. Men för många människor är krig och konflikter också något som kostar liv. För att begränsa det lidande som orsakas av väpnade konflikter finns den internationella humanitära rätten - även kallat krigets lagar (Svenska Röda Korset 1, 2019). Kärnan i den internationella humanitära rätten tillskrivs ofta de fyra Genèvekonventionerna och konventionernas tre tilläggsprotokoll som bland annat syftar till att skydda sårade och sjuka soldater vid strider i fält och till sjöss, samt skydda krigsfångar och civila. Sedan de fyra Genèvekonventionerna gick av stapeln har de fått status som sedvanerätt, det vill säga att de gäller oberoende av om en stat antagit konventionerna eller inte (Svenska Röda Korset 2, 2019). Idag anses dock konventionerna vara universellt accepterade, men trots detta fortsätter framförallt civila att falla offer i väpnade konflikter (Utrikesdepartementet, 2019).

Krigets former har förändrats sedan andra världskriget och en av orsakerna till detta är att krig i allt högre grad förs inomstatligt. Inomstatliga krig har ökat från 17 till 40 de senaste 60 åren och konflikterna tycks pågå längre samtidigt som de blir mer våldsamma. Dagens väpnade konflikter består även av ett ökat antal aktörer (MSB, 2015; Sida, 2018). Övergången från mellanstatliga krig till inomstatliga har enligt Svenska Röda Korset (u.å) resulterat i att fler civila, istället för militära, drabbas i väpnade konflikter. Skydd för civila i krig är något som regleras av den fjärde Genèvekonventionen och är därför den konvention som studien fortsatt kommer att intressera sig för (Svenska Röda korset 2, 2019). Detta eftersom den utveckling som beskrevs antyder att stater inte efterlever denna konvention i praktiken.

För att undersöka varför stater inte efterlever krigets lagar kommer *Sydsudan*, som skrivit under Genèvekonventionen, att användas som empiriskt exempel. Sydsudan utgör ett tydligt fall på ett inomstatligt krig där totalt 400 000 av 12,5 miljoner människor dödats - något som haft en enorm inverkan på civilsamhället - samtidigt som landets situation beskrivs som en av de värsta

humanitära kriserna i nutid. Över en tredjedel av landets befolkning beräknas vara på flykt, varav över 2 miljoner flytt till grannländerna. I rapporter återges övergrepp på civilbefolkningen från regeringsstyrkor och opposition, även på internationella styrkor som varit inblandade i konflikten sedan dess start (Sida, 2019). För att analysera Sydsudans efterlevnad av den fjärde Genèvekonventionen kommer vi använda den teoretiska modellen konstruktivism med fokus på normer. Normer förblir ett centralt fokus för denna studie inte bara för att det är ett centralt begrepp inom konstruktivistisk teori, men också eftersom Genèvekonventionen på många sätt kan förstås som en internationell norm. Vårt mål blir därmed att försöka förstå och förklara konfliktens samt dess olika parter utifrån konstruktivismens idéer om normbildande.

1.1 Syfte och frågeställning

Syftet med studien är att förklara varför Sydsudan som antagit Genèvekonventionen ändå inte efterlever denna när det kommer till skydd av civila, och därigenom bidra till att nyansera förståelsen för staters relationer till internationella normer. Vi ställer därför frågan:

Varför efterlever inte Sydsudan den fjärde Genèvekonventionen trots ett antagande av denna?

1.2 Bakgrund

1.2.1 Genèvekonventionen

Genèvekonventionen utgör som nämnt kärnan i den internationella humanitära rätten och består idag av fyra konventioner samt tre tilläggsprotokoll (Svenska Röda Korset 2, 2019). Den första Genèvekonventionen initierades av Röda Korset och antogs 1864, och avser sårade och sjuka soldater vid strider i fält. 1906 antogs den andra Genèvekonventionen vars syfte var att utvidga skyddet av sårade och sjuka soldater till att även omfatta strider till sjöss. I samband med första världskriget konstaterades att skyddet för krigsfångar behövde förbättras och 1929 antogs därför den tredje Genèvekonventionen. Avslutningsvis resulterade andra världskriget i att en fjärde konvention som syftade till skyddet av civila i krig antogs 1949. Samtidigt reviderades de tre tidigare konventionerna och idag härrörs därför samtliga Genèvekonventionerna 1949 (Svenska Röda Korset 2, 2019). Sedan 1949 har tre tilläggsprotokoll tillkommit som ett svar på nya

konflikter som uppkommit, och som antagit nya former och därför ställt nya krav på den internationella humanitära rätten. Dessa protokoll omfattar bland annat särskilda regler för skydd av kvinnor, barn, miljön och flyktingar samt skyddande regler för konflikter som inte utspelar sig på den internationella arenan, eftersom inomstatliga krig blivit allt vanligare sedan 1949 (ibid).

En stat blir bunden av en konventionen genom att signera och sedan ratificera avtalet. Detta sker genom en stats förhandling med det internationella samfundet och avtalet undertecknas sedan av valda nationella representanter. Vid ett antagande av Genèvekonventionen finns möjligheten för reservation mot delar av konventionen såvida konventionens huvudsakliga innebörd inte undermineras - detta gäller vid exempelvis signering. Om en stat ratificerar konventionen är man tvungen att fullt ut följa konventionen. Utöver ovan nämnda sätt att bli bunden till Genèvekonventionen regleras även stater av sedvanerätten, eftersom Genèvekonventionen, som nämndes i inledningen, är sedvanerättsligt bindande. Detta innebär att även stater som inte signerat och/eller ratificerat konventionen omfattas av den (ibid).

1.2.2 Sydsudans ratificerade av Genèvekonventionen

Under början av 2013 ratificerade Sydsudan Genèvekonventionen samt dess tre tilläggsprotokoll enligt Röda Korset (ICRC, 2013). Sydsudan blev därmed det sista av världens erkända länder att officiellt anta konventionen (ICRC, 2012). Detta historiska moment gjorde att konventionen samt dess tillägg blev universella. Dengtiel Ayuen Kuur, talesman för landets parlamentet, menade att konventionens innebörd och restriktioner i tider av konflikt utgjorde en förutsättning för "fred och välstånd" (ibid).

1.2.3 Introduktion till Sydsudans brytande av den humanitära rätten

Den 15 december 2013 utbröt strider mellan den tidigare avsatta vicepresidenten Riek Machar och presidenten Salva Kiir. Den förstnämnda tillhörande av den etniska gruppen nuer och sistnämnda tillhörande av den etniska gruppen dinka. I Juba, landets huvudstad, uppstod systematiska attacker mot Machars folkgrupp, nuer, från Kiirs regeringsstyrkor och i efterhand

återfinns rapporter om att även dinkas massattackerats. Sex veckor efter striden benämndes konflikten som ett inbördeskrig (Nyadera, 2018, s. 62; Wiklund & Ingerstad, 2014, s. 1).

Den humanitära situationen har förvärrats sedan inbördeskrigets start och ett flertal organisationer rapporterar om attacker och våld mot civila som ett återkommande problem - något som har fastställts som brott mot den humanitära rätten och däribland den fjärde Genèvekonventionen (ibid).

1.3 Tidigare forskning

I detta avsnitt ämnar vi att ge en överblick på den forskning som redan finns inom det område som studien behandlar. För att hitta relevant material har vi använt databaserna Google Scholar och Lunds Universitets databas Lubsearch. Dessa databaser möjliggör mer specifika sökningar av vetenskapliga artiklar då det är möjligt att begränsa sökningen genom bland annat användningen av sökord. Vi har exempelvis använt oss av sökorden *Compliance*, *Geneva Conventions*, *Laws of War*, *International Humanitarian Law (IHL)* och *South Sudan*. Vi kunde relativt snabbt konstatera att det var svårt att hitta studier som ställde en liknande fråga som vi, det vill säga studier som intresserar sig för att förklara varför en enskild stat inte efterlever den fjärde Genèvekonventionen trots ett antagande av denna.

Artikeln *Compliance in International relations* skriven av Lutmar & Carneiro (2018) som ämnar att undersöka den vetenskapliga litteraturen om olika mekanismer och källor för efterlevnad av internationella avtal och förbindelser blev en bra utgångspunkt för att få en övergripande bild av den vetenskapliga diskursen på området (Lutmar & Carneiro, 2018, ss. 1-2). Författarna konstaterar att en central fråga för forskningsfältet är och har varit under vilka förhållanden staters efterlevnad av internationella åtaganden sannolikt kommer att uppstå (ibid). Detta har bland annat resulterat i ett vidare intresse för frågor som i vilken utsträckning efterlevnad är en följd av internationella avtal eller statens makt och intressen (Lutmar & Carneiro, 2018, s. 2). För att besvara dessa frågor är det inte ovanligt att forskare söker sig till olika teoretiska perspektiv inom internationella relationer, såsom realism, liberalism och konstruktivism (se

exempelvis Lutmar & Carneiro, 2018, s. 9; Bradford, 2004, s. 6; Morrow, 2007, s. 559). Enligt realistisk teori kommer stater inte riskera sin säkerhet för avtal, och följer således enbart avtal om de skulle gjort det oberoende av avtalets existens (Morrow, 2007, ss. 559-560). Liberalister skulle istället argumentera att stater bildar avtal för att mildra effekterna av det anarkiska systemet och att ömsesidighet är avgörande för dess efterlevnad. Vidare är den politik som dominerar inom statens gränser avgörande för staters vilja att ge upp suveränitet till fördel för normativ reglering av normativa åtaganden (ibid). Konstruktivister skulle istället hävda att staters efterlevnad av internationella avtal är en konsekvens av att stater internaliserat de normativa åtaganden som avtalet innefattar. Normerna tillskrivs således större vikt än formella avtal (ibid).

Utöver de frågor som presenteras ovan, rörande under vilka förhållanden staters efterlevnad av internationella åtaganden sannolikt kommer att uppstå samt om efterlevnad bör förstås som ett resultat av internationella avtal eller statens makt och intressen, har vi också funnit ett stort intresse för att studera exempelvis Genèvekonventionen och den internationella humanitära rättens effektivitet. Med andra ord, hur kan den förbättras? (se exempelvis Lang; 2013; Lamp, 2011; Sassöli, 2010). I debatten om vad som styr staters grad av efterlevnad av internationella avtal har även intresset för internationella aktörers betydelse vuxit sig starkt. Ett exempel på detta är forskningen om Responsibility to Protect (R2P). R2P består av en uppsättning normer som syftar till att skydda civila mot allvarliga brott mot mänskligheten och röstades igenom av FN:s generalförsamling 2005. Principen fastställer staters skyldighet att skydda sin egen befolkning, men ger internationella samfundet tillåtelse att agera om en stat inte skulle klara av det ansvaret (Hyllienmark, 2013). Mer specifikt har vi hittat en studie som berör R2P i förhållande till bland annat studiens empiriska fall Sydsudan. I studien beskriver Zifcak (2015, s. 52) hur det inomstatliga våldet i Sydsudan och Centralafrikanska republiken krävt tusentals liv samt inneburit upprepade och allvarliga kränkningar av de mänskliga rättigheterna. Därför menar Zifcak (2015, s. 52) att det inte råder några tvivel om att de två staterna inte klarar av att skydda sin egen befolkning, något som borde ha utlöst ett ingripande av det internationella samfundet i enlighet med R2P. Så blev dock inte fallet, utan istället kom det att dröja innan man agerade (ibid). Studien syftar därför till att analysera konflikterna i Sydsudan och Centralafrikanska

republiken, samt att granska bland annat det internationella samfundets svar genom FN och således förklara hur och varför ett sådant misslyckande kunde inträffa. Fokus i studiens förklaring, även om den tar hänsyn till interna förhållanden i såväl Sydsudan som Centralafrikanska republiken, centreras kring det internationella samfundet samt hur man kunde och borde agerat för att begränsa antalet civila som fått sätta livet till eller kommit till skada i de respektive inbördeskrigen (Zifcak, 2015, ss. 82-83). Studien intresserar sig med andra ord främst för hur det internationella samfundets agerande, eller brist på agerande, påverkat staternas efterlevnad, eller möjlighet till efterlevnad, av internationella avtal, såsom skydd av civila.

Utifrån den forskning vi tagit del av och presenterat i detta avsnitt tyder mycket på att tidigare forskning om efterlevnaden av krigets lagar framförallt fokuserats kring att förklara varför stater efterlever dessa, och inte varför de väljer att inte göra det. Vid de tillfällen brist på efterlevnad uppmärksammas, är som nämnt huvudfokus ofta att förstå hur effektiviteten kan förbättras snarare än att förstå varför stater inte efterlever avtalen från första början. Således har bristande efterlevnad utifrån statens perspektiv bagatelliserats, vilket är särskilt uppseendeväckande med tanke på att det existerar stater som Sydsudan, som skrivit på Genèvekonventionen, men som ändå inte efterlever den. Vidare har vi uppmärksammat ett utbredd fokus på internationella aktörers betydelse, något som också innebär att staters egna roll i bristande efterlevnad glöms bort. Vi anser inte att det enbart är intressant att titta på hur bristande efterlevnad kan förstås som internationella aktörers misslyckande, och att en förklaring utifrån ett statligt perspektiv behövs för att nyansera debatten, samt förståelsen för efterlevnad (eller brist på efterlevnad) av internationella avtal.

2. Teoretiskt ramverk

Studiens teoretiska ramverk kommer ta avstamp i konstruktivism med inriktning på normer. Eftersom Genèvekonventionen kan förstås som en internationell norm, finner vi att konstruktivistisk normteori är en lämplig modell för analys. Centralt för studien blir att förklara hur sociala faktorer som normer uppkommer och formar intressen vilket konstruktivism, som social teori, kan förklara. I tidigare forskning har fastställts att konstruktivismen ser på efterlevnaden av internationella normer som ett resultat av att normerna internaliserats. I denna studie kommer vi därför utgå från en modell vars syfte är att förklara varför normer internaliseras - men i omvänd struktur - för att förklara varför normer som den fjärde Genèvekonventionen, utifrån samma principer, *inte* internaliserats utifrån vårt valda empiriska exempel.

2.1 Konstruktivism och normer

Enligt konstruktivismen bör verkligheten förstås genom såväl normativa som materiella ting. Det normativa utgår från idéer, övertygelser samt värderingar och det materiella utgår från människors delade kunskap om exempelvis pengar, nationalitet och etnicitet. Alexander Wendt, en av förespråkarna inom konstruktivism, menar att detta beror på - till skillnad från vad traditionella teorier inom internationella relationer tidigare konstaterat - att verkligheten skapas genom människors delade intressen och idéer. Det föder i sin tur politiska och sociala handlingar som resulterar i vad vi kallar system, strukturer eller normer (Wendt, 1999, s. 1). Den sociala verkligheten kan således inte tas för given, eftersom den är beroende av agenter och normer som är föränderliga (Yalcin, 2019, s. 2). Vidare betonas interaktion som ett sätt att beskriva den process av orsakande och bildande som upprätthåller olika aktörers syn på världen, sig själva och andra (Wendt, 1999, s. 316). Normer, som ofta definieras som ett ramverk för lämpligt beteende (Finnmore & Sikkink, 1998, s. 891), skapas och upprätthålls genom dessa interaktioner, där vissa är enklare att förändra än andra (Wendt 1999, ss. 314-316). Vår uppfattning om vad som är rätt eller lämpligt styrs av den gemenskap vi tillhör och/eller det samhälle vi lever i (Finnmore & Sikkink, 1998, s. 891). Vi kan identifiera beteenden som bryter mot normer genom det missnöje

eller stigma som uppstår, och på samma sätt kan vi identifiera beteenden som uppvisar hög grad av konformitet med normer genom det beröm ett visst beteende genererar, eller genom att beteendet inte väcker någon reaktion alls eftersom normen blivit internaliserad och självklar (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 892). Detta innebär dock inte att normer bör förstås som kontinuerliga och att de alltid når samma nivå av överenskommelse, de bör snarare förstås som dynamiska (ibid). Vidare är normer beroende av såväl internationella som inhemska relationer. Det råder dock inte konsensus inom forskning om vilken av dessa faktorer som påverkar mest (Finnemore & Sikkink 2001, ss. 397-399).

2.1 Normcykeln

För att förstå normers dynamik presenterar konstruktivisterna Finnemore & Sikkink (1998, ss. 895-905) en modell som förklarar hur och varför normer utvecklas och efterlevs. De menar att normer utvecklas i en livscykel som kan förstås i enlighet med en trestegsprocess. Dessa steg identifieras som *norm emergence*, *norm cascade* och *internalization* (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 895) och kommer fortsättningsvis benämnas normuppkomst, normkaskad och internalisering. Normer uppkommer inte av sig självt, utan är ofta ett resultat av en eller flera agenter aktivt förespråkade ett visst beteende i en gemenskap (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 896). Dessa agenter benämner Finnemore & Sikkink (1998, ss. 896-897) normentreprenörer och menar att de spelar en central roll i uppkomsten av normer eftersom de uppmärksammar problem, och ibland till och med skapar problem, genom att på olika sätt forma diskursen om problemet i fråga. Denna process benämns ofta som *framing* och är en viktig del i normentreprenörens politiska strategi eftersom de nya ramarna, om de är framgångsrika, kan påverka bredare allmänna förståelser och därför skapa nya sätt att prata om och förstå problem. När normentreprenörer konstruerar sina ramar sker det dock inte i ett normativt vakuum, utan i en ständig konkurrens med befintliga normer (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 897). Normentreprenörer behöver ofta någon form av organisationsplattform till sitt förfogande för att främja normer, och utöver denna plattform är det nästan alltid nödvändigt att säkerställa stöd från statliga aktörer som, om de accepterar normen, ser spridning av normen som en del av sin agenda (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 899-900). Vidare är det oftast nödvändigt att normen

institutionaliseras i specifika uppsättningar av internationella regler och organisationer för att kunna nå steg två. Detta eftersom sådan institutionalisering klargör vad normen är och hur den kan överträdas. Det innebär i sin tur att förfaranden genom vilka sanktioner samordnas kan upprättas (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 900-901). Om normentreprenörens kamp är framgångsrik nås vad Finnemore & Sikkink (1998, s. 901) kallar *tipping* eller *threshold point*. Detta innebär att allt fler stater tar emot normen och blir samtidigt ledande i att övertyga andra stater om att följa normen. Vid det andra steget - normkaskad - kommer normen därför tas emot av ännu fler stater, där en kombination av press på konformitet, en önskan att förstärka den internationella såväl som den inhemska legitimeringen samt de statliga ledarnas vilja att förbättra sitt anseende faciliterar normkaskaden (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 895). Socialisering pekas därför ut som den drivande mekanismen för en normkaskad (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 903). I det tredje steget - internalisering - så internaliseras normen. Detta innebär att den inte bara blir accepterad och vedertagen, men ses också som en självklarhet (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 895, 904). Finnemore & Sikkink (1998, s. 905) exemplifierar denna process genom att hänvisa till professioner, och menar att yrken ofta tjänar som effektiva agenter för norminternalisering eftersom den professionella utbildningen inte bara resulterar i teknisk kunnighet utan aktivt socialiserar människors i ett visst sätt att tänka och värdera.

3. Forskningsdesign och metod

3.1 Forskningsstrategi

Vår studie antar en kvalitativ ansats eftersom detta tillåter oss att gå djupare och förklara ett specifikt forskningsproblem (Björklund & Paulsson, 2014, s. 69), i detta fall Sydsudans bristande efterlevnad av den fjärde Genèvekonventionen. Vi har även valt att använda en fallstudiedesign, det vill säga en närstudie av vårt valda empiriska fall (Esaiasson, Giljam, Oscarsson & Wängnerud, 2012, s. 108). Eftersom tidigare studier, i större utsträckning, inte valt att applicera ett statsperspektiv på efterlevnaden av internationella avtal som Genèvekonventionen kommer vår valda forskningsstrategi förse oss med verktyg som tillåter en mer ingående förklaring av Sydsudans historiska och nutida kontext som orsakat antagandet och brytandet av den fjärde Genèvekonventionen. Mer specifikt bör studien förstås som en ideografisk fallstudie, det vill säga en teorianvändande studie där teorin (normcykeln) används för att förstå det enskilda fallet (Sydsudan) (Levy, 2008, s. 3).

Eftersom studiens material är textbaserat är en kvalitativ textanalys lämplig. Vi har därför valt att bearbeta och analysera materialet genom metoden kvalitativ innehållsanalys, dock med undantag för det material som används för att ge den historiska återblick som presenteras inledningsvis i avsnitt 4. *Resultat och analys* (se beskrivning av detta material under 3.2 *Material*). Kvalitativ innehållsanalys är en flexibel metod som hjälper forskare att navigera i en stor mängd material genom skapandet av ett systematiskt ramverk som gör det möjligt att samla in, sortera samt analysera material beroende på dess relevans för studien (Schreier, 2014, s. 170). Detta skapar förutsättningar för en mer djupgående analys av det material som valts ut (Esaiasson m.fl., 2012, s. 210). Ett systematiskt ramverk skapas ofta genom ett kodningsschema (Schreier, 2014, s. 170). Utgångspunkten för ett sådant kodningsschema har i denna studie varit det teoretiska ramverket med fokus på normcykeln. Kodningsschemat omfattar således normcykelns centrala begrepp för att förklara normers uppkomst och efterlevnad och har använts för att sälla ut och analysera materialet utifrån normcykelns glasögon. Denna process har även skett i samspel med två

guidande frågor som presenteras senare i detta avsnitt som en del av vår operationalisering (se 3.3 *Operationalisering*). Vidare kan det material som analyseras vara såväl manifest som latent, där det förstnämnda kräver minimal tolkning eftersom egenskaperna ligger på ytan medan det sistnämnda kräver mer läsning mellan raderna (Schreier, 2014, s. 173). I detta fall har kodningsschemats främsta syfte varit att bidra till att analysera materialets latentia innebörd, eftersom normer - som konstaterades i det teoretiska ramverket - sällan lever i det synliga, utan manifesterar sig i det dolda genom att vara självklarheter i en viss kontext.

3.2 Material

Studiens material utgår först och främst från litteratur om Sydsudan och civilbefolkningen ur en historisk kontext där material från exempelvis Øystein Rolandsen och Douglas Johnson som publicerat ett flertal arbeten om Sydsudan återges. Även Bona Malwals - en viktig aktör för Sydsudans självständighet - arbete och personliga interaktioner med makthavare i det forna Sudan finns med i materialet. Tillsammans kan dessa författare bidra med förståelse för Sydsudans historia i relation till de civila, samt de normer som var verksamma då och som därmed eventuellt kan hjälpa oss förstå normer i Sydsudan idag. De två inbördeskrigen, som kom att resultera i Sydsudans självständighet, är en viktig del i Sydsudans formande och därför även aktuellt för denna studie, och hjälper oss samtidigt avgränsa tidsperioden för den historiska tillbakablicken. Vidare har övrigt material, i likhet med det historiska, reducerats till att behandla främst de moment som kan relateras till civila, eftersom det är den fjärde Genèvekonventionen vi är intresserade av. Detta har bland annat resulterat i att vi inkluderat rapporter från Amnesty International och Human Rights Watch som skildrar specifikt hur civila påverkas av striderna i Sydsudan genom bland annat intervjuer. Rapporterna skildrar även konfliktens händelseförlopp samt beskriver ageranden utifrån konfliktens centrala grupper. Det förekommer även flera uttalanden från bland annat presidenten. Rapporterna beskriver läget i Sydsudan 2012, 2013, 2014 och 2018 vilket gör det möjligt att skapa en helhetsbild av konflikten samt dess utveckling. Det ger oss också bättre underlag för att kunna observera och hitta belägg för förekomsten av vissa normer respektive brytandet av andra. Vi har även sökt bland FN:s dokument om läget i Sydsudan på hemsidan för FN:s insats - UNMISS - i staten, och även från FN:s organ Security

Council (säkerhetsrådet) och General Assembly (generalförsamlingen). Dessa rapporter omfattar tidsperioden 2011-2018 för att på samma sätt kunna behandla tidsperioden innan antagandet av Genèvekonventionen men även inbördeskriget som utbröt månader efter konventionens installation. FN ger ett värdefullt perspektiv då UNMISS befunnit sig i landet innan och under inbördeskrigets händelseförlopp. Dessutom kan FN:s olika aktörer bidra med en närmare inblick i statens system men också skildra perspektiv från de civila som befinner sig i UNMISS läger. Slutligen har vi sökt bland uttalanden från regering och opposition i valda rapporter men också i nyhetstidningar som BBC. Ambitionen är att samtligt material ska förse oss med ett flertal perspektiv på frågan, utifrån statsmakten, rättssystemet, olika etniska grupper och civila som kan skildra vilka normer som är mest fundamentala i Sydsudan.

3.3 Operationalisering

I denna studie, som ämnar att förklara varför Sydsudan inte efterlever den fjärde Genèvekonventionen trots ett antagande av denna, har vi valt att utgå från Finnemore & Sikkinks normcykelmodell för att förstå hur normer utvecklas och efterlevs. Normcykeln har traditionellt använts för att förklara varför stater följer internationella normer (Finnemore & Sikkinks, s. 893), men kommer i vår studie användas på motsatt sätt, det vill säga förklara varför stater inte följer internationella normer. Detta medför också att mer uppmärksamhet riktas till den enskilda staten snarare än det internationella samspelet stater emellan, och målet med vår operationaliseringen blir således att förklara hur vi ämnar att applicera teorin i och med detta fokusskifte.

När man genomför en studie menar Esaiasson m.fl. (2012, ss. 55-56) att teorin måste tilldelas operationella indikatorer, dvs olika sätt att mäta, för att göra den mätbar. Utifrån normcykelmodellen har vi formulerat två väsentliga frågor till vår operationalisering som ska hjälpa oss att besvara vår frågeställning: 1) *Varför har Sydsudan antagit Genèvekonventionen?* och 2) *Varför har den fjärde Genèvekonventionen inte internaliserats?* Den första frågan är intressant för studiens frågeställning eftersom vi vill förklara varför Sydsudan bryter mot den fjärde Genèvekonventionen, trots att man antagit denna. I svaret kan således anledningar kring varför man antagit konventionen från första början bidra till att förstå den bristande

efterlevnaden. För att besvara denna fråga kommer vi utgå från rapporter från 2011-2013, det vill säga material från tiden innan antagandet av Genèvekonventionen. Den andra frågan är relevant eftersom bristande efterlevnad enligt konstruktivism och normcykeln skulle förstås i termer av bristande internalisering. För att besvara denna fråga kommer vi att utgå från material som beskriver Sydsudans historia samt rapporter från 2013 och framåt. Vidare öppnar dessa frågor upp för en analys av vårt empiriska material som inkluderar, för normcykelmodellen, viktiga begrepp såsom exempelvis normentreprenörer, legitimitet, socialisering, institutionalisering och internalisering som förblir våra operationella indikatorer. För att göra dessa abstrakta begrepp mer mätbara får vi återgå till konstruktivismen och dess grundantaganden om verkligheten och normer. Vi har tidigare förklarat att konstruktivism utgår från att verkligheten är intersubjektiv och beroende av människors delade intressen och idéer. Det blir därför viktigt att förstå Sydsudans normer om vad som anses rätt och fel och hur olika uppfattningar beror på den sociala kontext man befinner sig i. Detta innebär att vi måste identifiera beteenden och interaktioner hos aktörer över tid för att förklara motiv och mekanismer som funnits eller inte funnits för internalisering av den fjärde Genèvekonventionen. För att konkretisera detta kommer vi i första frågan att fokusera på varför man antagit konventionen från början. Här blir det relevant att förklara de eventuella fördelarna med en sådan konvention för att förstå vilken roll legitimitet, rykte och anseende har spelat för staten. Fokus för den andra frågan, som syftar till att besvara varför Sydsudan inte internaliserat den fjärde Genèvekonventionen, förflyttas istället till processer och interaktioner inom landet som kan hjälpa oss förstå vilka normer som konkurrerar med varandra, vilka aktörer som är ledande i att driva dessa normer samt hur förutsättningarna för socialisering och institutionalisering av olika normer ser ut. Genom att utföra denna operationalisering kan vi identifiera beteenden som bryter mot normer, som den fjärde Genèvekonventionen, och hitta beteenden som uppvisar högre konformitet och som kan förstås som mer självklara i det valda empiriska exemplet.

3.4 Metodologisk reflektion

Det går att identifiera fördelar och nackdelar hos de flesta forskningsmetoder och dessa bör åskådliggöras eftersom de vägleder forskare i att utse vilken metod eller vilka metoder som är

bäst lämpade i ett specifikt fall (Björklund & Paulsson, 2014, s. 63). Denna studie använder, som nämnt, en fallstudie-design samt analysmetoden kvalitativ innehållsanalys. Det finns en uttalad kritik gentemot fallstudier, som bland annat grundar sig i att det inte är möjligt att generalisera från ett enskilt fall och att fallstudien således inte kan bidra till vetenskaplig utveckling (Flyvbjerg, 2006, s. 219). En viktig fråga att reflektera kring blir således vilket vetenskapligt syfte fallstudier spelar. Enligt Flyvbjerg (2006, s. 219) behöver vetenskapliga discipliner fallstudier eftersom de genererar en systematisk framställning av exempel. Flyvbjerg (2006, s. 225) hävdar också att slutsatsen att man inte kan generalisera från ett enskilt fall är missvisande, eftersom generaliserbarheten inte bara styrs av mängden fall, utan kan också påverkas av fallet i fråga och hur det väljs. Eftersom detta är en ideografisk fallstudie finns inga ambitioner att vara generaliserande, men även kunskap som inte blir föremål för generalisering är viktig eftersom den fortfarande kan ingå i en kollektiv process för kunskapsbyggnad (Flyvbjerg, 2006, s. 227).

Vidare är en vanlig kritik mot kvalitativ innehållsanalys att det ramverk för analys som tillämpas riskerar att avleda uppmärksamhet från information som inte omfattas av ramverket, men som ändå kan vara av betydelse för analysen (Esaiasson m.fl., 2012, s. 221). I detta fall bedömer vi dock att detta inte bör betraktas som ett stort bekymmer eftersom studien utgår från tydligt formulerade kriterier (normcyklen), vilket innebär att risken att viktig information förbises är liten (Esaiasson m.fl., 2012, s. 225). Vi tänker också att den kvalitativa innehållsanalysen bidrar till att minska eventuella tolkningsskillnader eftersom vi är två personer som skriver uppsatsen. Genom att tillsammans skapa ett ramverk för analys har vi gett oss själva goda förutsättningar för att göra så lika tolkningar som möjligt, eftersom att vi redan innan analysen behövt nå samförstånd gällande hur vi ska förhålla oss till studiens material och analysen av detta material.

I denna metodreflektion vill vi även lyfta fram studiens material. Inom källkritik görs ofta en åtskillnad av primär- respektive sekundärkällor, där primärkällor - som anses mest tillförlitligt - förser oss med förstahandsinformation och sekundärkällor återger något som redan presenterats av en annan källa (Esaiasson m.fl., 2012, s. 283). Eftersom denna studie främst utgår från sekundärkällor, finner vi det nödvändigt att reflektera över vad detta innebär för studien. Enligt

Esaiasson m.fl (2012, ss. 282-285) uppnås de källkritiska principerna om äkthet, oberoende, samtidighet och tendens genom att hitta källor som kan bekräfta det som den tidigare källan informerat samtidigt som man tar hänsyn till tid och plats samt vilka avsikter som kan ha funnits. Eftersom studien utgår från en relativt nutida konflikt stärks samtidighetskriteriet, och äkthet uppnås genom att vi använt oss av ett flertal källor (FN, Amnesty International och Human Rights Watch) och kan därför skildra samt kontrollera olika perspektiv. Det är dock viktigt för oss att vara medvetna om att såväl FN, Amnesty International och Human Rights Watch kan anses ha liknande avsikter med sin rapportering om Sydsudan, det vill säga skildra hur civilbefolkningen faller offer. Detta innebär, trots att vi genom rapporterna får ta del av citat från intervjuer med civilbefolkningen och uttalanden från exempelvis Sydsudans president, att vi främst utgår från källor vars uppdrag är liknande, vilket i sin tur kan påverka sättet på vilket materialet skildras. I en situation där vi inte behövt ta hänsyn till faktorer som tid, resurser och möjlighet hade därför ett komplement kunnat vara att genomföra egna intervjuer med civilbefolkningen i Sydsudan samt olika politiska ledare.

Avslutningsvis vill vi diskutera studien i relation till begreppen validitet och reliabilitet, eftersom dessa spelar en central roll i bedömningen av en studiens kvalitet (Björklund & Paulsson, 2014, s. 65). Validitet avser att vi mäter det som är relevant i sammanhanget, medan reliabilitet avser om vi mäter på ett tillförlitligt sätt (Esaiasson m.fl., 2012, ss. 57, 63). Kvalitativa studier som denna kan inte värderas i termer av siffror, utan istället blir det viktigt med hög transparens, det vill säga vara öppen med studiens förutsättningar och hur arbetsprocessen sett ut för att uppnå en god resultatvaliditet (Esaiasson m.fl., 2012, s. 63). Vi har därför lagt stort fokus på studiens metoddel för att tydligt redogöra för analysmetod, material och operationaliseringar. Detta stärker studiens reliabilitet eftersom transparensen ger läsaren ges insyn i viktiga val och processer som innebär att man skulle kunna genomföra en ny studie på ett liknande sätt (ibid). Det bidrar också till att framförallt stärka studiens begreppsvaliditet eftersom en noggrant utförd operationalisering samt ett genomtänkt materialval bidrar till att stärka sambandet mellan vad som efterfrågas och vad som faktiskt mäts (Esaiasson m.fl., 2012, s. 57-59).

4. Resultat och analys

4.1 Sydsudan: ett historiskt perspektiv

Sudan blev ett självständigt land i samband med avkoloniseringen på 50- och 60-talet genom sammanfogningen av det tidigare Norra Sudan och Sydsudan. Dessförinnan fanns en konflikt mellan de olika motpolerna eftersom den norra delen, som ansågs vara den mer etablerade regionen, associerade sig med arabvärlden medan syd, ansåg sig tillhöra Afrika. Den kommande tiden representerades av spänningar mellan regionerna där Norra Sudan som styrde landet försökte få syd att assimileras samtidigt som syd ville ha ett mer autonomt styre (Vaughan, Schomerus & Vries, 2013, ss. 5-7).

Rolandsen & Kindersley (2019, s. 388) menar att staters postkoloniala krigsföring tenderar att ske genom kontroll och våld mot de egna befolkningarna. I det dåvarande Sudan skedde detta stegvis och påbörjades med övergrepp från regeringsstyrkor som bestod av Norra Sudan mot lokalbefolkningar som stöttade andra parter. Våldet mot lokalbefolkningarna orsakade tillsammans med statskuppen 1958 det första inbördeskriget mellan nord och syd där respektive sidor sökte att legitimera sitt våld mot varandra på administrativ och laglig väg. Resultatet blev likt andra postkoloniala länder att grupperna utövade våld på allmänheten och framför allt ökade sin kontroll över individer samt deras rörelse och omplaceringar av individer var av regelbundenhet. År 1972 slöts en överenskommelse om ökat självständigt styre för syd som varade fram tills år 1983 när den sudanesiska regimen beslöt för att införa islamsk sharialag som resulterade i det andra inbördeskriget. En stor skillnad mellan det första och andra inbördeskriget var att styrkorna i syd, som utgjordes av organisationen SPLM/A (Sudan People Liberation Movement/Army), fick regionalt och internationellt stöd (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 388-390; Malwal, 2015, ss. 32-33). SPLM/A bildades på 80-talet som ett motstånd till den sudanesiska regimen för autonomt styre och en egen region. Det andra inbördeskriget höll på i 22 år och avslutades på initiativ av den sudanesiska presidenten genom ett fredsavtal som gav Sydsudan rätten till självstyre från 2005 och sedan möjlighet till folkomröstning år 2011 om

självständighet. Likt det tidigare inbördeskriget pågick våldsamheter mot civilbefolkningen från respektive sida (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 384, 390).

Sydsudans primära aktör i det andra inbördeskriget som resulterade i självstyre var SPLM/A som befunnit sig vid makten till denna dag. SPLM/A:s, som beskrivs som en militärorganisation, historia har präglats av maktstrider av etnisk och politisk karaktär (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 390-392). På 90-talet blev splittringarna tydliga när Riek Machar Teny, en kommande vicepresident av Nuer-ursprung, och Lam Akol Ajawin revolterade mot SPLM/A samt dess ledare John Garang som till stor del bestod av den etniska gruppen dinkas (Malwal, 2015, ss. 159-160). Detta ledde till stora förluster i Sydsudan inom militära styrkor men även av civilbefolkningen som utsattes för vad man kallade kollektiva bestraffningar, där det skildrats hur väpnade etniska grupper attackerat andra etniska lokalsamhällen. Civilbefolkningen användes även som ett militärt medel under kriget där rekrytering skedde genom att människor lovades militär status samtidigt som förflyttningar av andra grupper gjordes för att minska risken för att de skulle rekryteras av motståndare (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 390-392; Johnson, 2014, ss. 168-169). År 2002 gick de tidigare nämnda aktörerna samman för att uppnå självständighet för Sydsudan, vilket uppnåddes, som nämnt, år 2005. Sydsudan militariserades ytterligare när beslutet om att inneha en offentlig politisk roll krävde militärrank. SPLM/A leddes av Garang fram tills 2005 och därefter övertogs positionen av Salva Kiir, landets nuvarande president, partiledare och ledare för armén, samt den sista högt uppsatte medlemmen från kriget som genomförde självständighetsdeklarationen år 2011 till följd av att 99% av folket röstat ja i en omröstning (Johnson, 2014, ss. 168-169)

4.2 Varför antog Sydsudan Genèvekonventionen?

I samband med att Sydsudan blev självständigt deklarerades skydd för de mänskliga fri- och rättigheterna i landets övergångskonstitution (UNMISS, 2012, s. 29). Dessförinnan gjorde Kiir, landets ledare, ett uttalande där han bekräftade att nationellt ansvar var nyckeln för att uppnå fred i landet (Security Council, 2011, s. 1). Detta skulle kräva, likt konstitutionens ramverk som syftar till att rättigheter bör upprätthållas och respekteras, ett ansvarstagande från alla statens

organ samt resterande samhälle (UNMISS, 2012, s. 29). I linje med Finnemore & Sikkinks modell (1998, ss. 896-897) kan Kiir, som huvudsaklig representant för staten, ses som en normentreprenör eftersom han varit en central person för självständigheten samt Sydsudans utformade utifrån ett nationellt perspektiv. Kiirs uttalanden och Sydsudans nya konstitution kan vidare förstås som ett försök att bryta sig loss från gamla traditioner och istället förespråka nya tillvägagångssätt, vilket kan ses som en av förutsättningarna för antaganden av nya normer som Genèvekonventionen. Finnemore och Sikkink (1998, s. 897) menar att normer inte uppstår i ett normativt vakuum, utan att de ständigt konkurrerar med befintliga normer. Det är med andra ord rimligt att det läge Sydsudan befann sig i, det vill säga nyvunnen självständighet från Sudan, öppnade upp för nya normer att konkurrera med befintliga (som dessutom var kopplade till Sydsudans tid som en del av Sudan) och la grunden för en vilja att anta sådana. Kiirs roll i detta samt antagandet av en ny konstitution blir viktiga att lyfta fram eftersom Finnemore & Sikkink (1998, ss. 896-897) framhåller att normentreprenörer samt dess plattformar spelar en viktig roll i formandet av olika diskurser i samhället, i detta fall Kiirs och statens sätt att lyfta fram behovet av en ny väg framåt i de uttalanden vi tagit del av i studiens material.

Som en ny stat sökte landet tidigt kontakt med det internationella samfundet och genomförde en medlemsansökan till FN som sedan godkändes 14 juli 2011 (General Assembly, 2011). Landets ansökan kan tolkas som å ena sidan en acceptans av FN:s tidigare och fortsatta involvering och därmed dess normer, och å andra sidan en möjlighet för att kunna delta på den internationella arenan som i sig skulle innebära nya normer i form av rättigheter och skyldigheter. Enligt Finnemore & Sikkinks modell skulle dessa handlingar mer specifikt kunna förklaras som ett resultat av en önskan om att uppvisa konformitet med det internationella samfundets normer liksom erhålla legitimitet som stat (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 895), något som kan tänkas upplevas ännu viktigare som en nybliven stat som ännu inte hittats sin plats och upprättat en tydlig identitet, såväl nationellt som internationellt.

Viljan att uppvisa konformitet med internationella normer kan dock också förstås som ett resultat av yttre press. I de rapporter från Amnesty International och Human Rights Watch som studien

behandlat framgår genomgående en kritik gällande Sydsudans behandling av civilbefolkningen. Exempelvis dokumenterades det om tortyr och våld i relation till konflikten i Jonglei år 2012 som genomförts av nationella säkerhetsstyrkor mot civila (Amnesty International, 2012, s. 8; Human rights watch, 2012). Responsen från Amnesty International löd att det krävdes “omedelbar handling” för att stoppa våldet (BBC, 2012). Human Rights Watch, betonade myndigheternas roll i konflikten, utifrån ett rättsligt perspektiv, som man menar varit icke-existerande. Exempelvis uttalade Daniel Bekele, Afrika-direktör vid Human Rights Watch:

“Authorities should investigate the cycle of violence in Jonglei, immediately put a stop to violations committed in the course of civilian disarmament, and ensure that those responsible are held accountable.” (Human rights watch, 2012).

Sydsudan lanserade *Operation Restore Peace* för att förhindra konflikten och kommunikationsminister Barnaba Mariel Benjamin meddelade att staten på ett ansvarsfullt sätt höll på att hantera situationen med hjälp av FN:s fredsbevarande styrkor (BBC, 2012). Genom dessa exempel kan såväl Amnesty International och Human Rights Watch anses anta rollen som normtreprenörer, vilket syns i deras rekommendationer som lägger stor vikt vid att Sydsudan bör agera annorlunda. Man formar med andra ord diskursen genom att måla upp Sydsudans agerande som ett problem (Finnemore & Sikkink 1998, ss. 896-897). Sydsudans respons kan vidare tolkas som en reaktion på dessa organisationers kritik. Genom att betona sitt samarbete med FN:s styrkor är troligt att staten söker att legitimera sitt handlande och kan i enlighet med normmodellen hänvisas till tankar om staters vilja att upprätthålla ett gott rykte och anseende på den internationella arenan (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 895). Utöver de inre faktorer som är drivande i staters vilja att ta upp och efterleva internationella normer kan yttre faktorer såsom press från organisationer ses i enlighet med en socialiseringsprocess där Sydsudans respons är ett resultat av den press på konformitet som finns på den internationella arenan (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 895, 903). Det är också troligt att vissa normer fått starkare fäste liksom nått en bredare acceptans, i likhet med Genèvekonventionen som, vilket nämndes i inledningen, idag anses universellt accepterad, och att resultatet därför blir att det sätts mer press på stater, som

Sydsudan, att agera på ett visst sätt och anta vissa normer. Detta resonemang styrks av det faktum att Finnemore & Sikkink menar att normer bör förstås som dynamiska och att olika normer uppnår olika nivå av överenskommelse (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 892).

År 2013 antog Sydsudan Genèvekonventionen (ICRC, 2013), detta efter att ha annonserat viljan att ratificera viktiga delar inom den humanitära rätten året där innan (UNMISS, 2012, s. 29). Detta påvisar ytterligare statens roll som normentreprenör men även Sydsudans vilja att bli erkänd och accepterad av det internationella samfundet efter de våldsamma händelserna år 2012. Antagandet kan i enlighet med normmodellen förstås genom normcyclens två första delar, normuppkomst och normkaskad, som betonar bland annat normentreprenörer, legitimitet och socialisering (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 895-896), eftersom dessa begrepp tillsammans förklarar Sydsudans ageranden som stat men även landets relation till det internationella samfundet och slutligen antagande av den humanitära rätten.

4.3 Varför har den fjärde Genèvekonventionen inte internaliserats?

Efter att ha bearbetat studiens material kunde snabbt konstateras att Sydsudan bröt mot den fjärde Genèvekonventionen kort inpå antagandet av Genèvekonventionen. Inbördeskriget inleds, enligt en tidslinje som Amnesty International (2014, s. 9) presenterar, den 15 december 2013, och Genèvekonventionen antogs tidigare samma år den 25 januari (Human Rights Watch, 2013, s. 17). Däremellan rapporterar Human Rights Watch (2013, ss. 18-20) om ett flertal händelser där civila kommit till skada och fallit offer på grund av regerings- och oppositionsstyrkor. En händelse dokumenteras mer specifikt till 27 januari 2013, alltså bara två dagar efter antagandet av Genèvekonventionen (Human Rights Watch, 2013, s. 18).

När inbördeskriget inleds i slutet av 2013 är det motsättningarna mellan president Kiir och före detta vicepresidenten Riek Machar som anses vara den främsta orsaken. Dessa motsättningar kan dock spåras längre tillbaka men eskalerade i början av 2013 i samband med att Machar öppet berättar om sina planer att utmana Kiir gällande ordförandeskapet av SPLM/A, och kom därför att innebära startskottet för en kamp om makten i Sydsudan (Amnesty International, 2014, s. 11).

I studiens material framgår att denna maktkamp dels leder till att Machar förlorar politiska befogenheter och posten som vice president när han avsätts av Kiir (Amnesty International, 2014, s. 11; Amnesty International, 2018, s. 7). Vid inbördeskrigets start hade som resultat spänningarna inom SPLM/A ökat, eftersom vissa förblev allierade med regeringen och andra valde att stödja oppositionen. De väpnade konfrontationer som följde bestod således av styrkor lojala president Kiir, som tillhör etniska gruppen dinka, å ena sidan, och styrkor lojala till den nu före detta vicepresidenten Machar, av nuer ursprung, å andra sidan (ibid). I de väpnade konfrontationer som rapporteras i studiens material beskrivs upprepande hur civila drabbas och utsätts för riktade attacker, ibland genom intervjuer med vittnen där exempelvis en kvinna återberättar något hon hört i samband med att hon blev vittne till en attack gentemot en civilperson:

“[...]‘You are on the side of the rebels. If you are supporting them, you will be killed.’ And the man was shot dead on the spot.” (Amnesty, 2014, s. 22).

Utöver våldsamma attacker beskriver FN i en rapport hur det också förekommit stora förflyttningar av människor, dessa skedde huvudsakligen i etniska linjer (UNMISS 2, 2014, s. 6). Redan i januari 2014 beräknas över 740 000 människor ha förflyttats inom Sydsudan (ibid). Riktade attacker mot civilbefolkningen och förflyttningar av människor hör dessvärre till Sydsudans historia, och har ofta skett i anslutning till kampen om makt. I studiens återblick över Sydsudans historia (se 4.1 *Sydsudan: ett historiskt perspektiv*) beskrivs motsättningarna mellan norra och södra Sudan vars våldsföring resulterade i kontroll och våld gentemot grupper från respektive sida som även kan konstateras hända mellan dagens väpnade grupper (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 388-390; Malwal, 2015, ss. 32-33). Vidare återges hur Machar tidigare revolterat mot SPLM/A och dess dåvarande ledare John Garang, och hur detta resulterade i såväl militära som civila förluster vilket även kan jämföras med dagens maktstrid (Malwal, 2015, ss. 159-160; Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 390-392; Johnson, 2014, ss. 168-169).

För att koppla an till normmodellen och därmed studiens teoretiska ramverk blir det alltså tydligt att det inom Sydsudan finns befintliga normer som inte bara konkurrerar med den fjärde Genèvekonventionen, utan direkt står i konflikt med denna. För att närmare förstå och förklara varför den fjärde Genèvekonventionen inte har internaliserats blir det med andra ord viktigt att ägna tid åt de normer som har internaliserats och processerna bakom denna internalisering, eftersom det tycks vara dessa befintliga normer som påverkar möjligheterna för den fjärde Genèvekonventionen att internaliseras. Detta samstämmer med Finnemore & Sikkinks tankar om att normer, som tidigare nämnt, inte uppstår i ett normativt vakuum utan befinner sig i en ständig kamp med andra normer (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 897). För att en norm ska kunna internaliseras betonar Finnemore & Sikkink (1998, s. 905) vikten av att människor aktivt socialiseras i ett visst sätt att tänka och värdera. Det är så en norm övergår till att också bli en självklarhet. I Sydsudans fall kan vi konstatera att de befintliga normerna efterlevts under en långt tid, i förhållande till Genèvekonventionen som knappt hann antas innan strider bröt ut. Exempelvis kan vi utifrån ovanstående exempel, nutida som historiska, konstatera att normen för hur makt upprättas är genom våld eftersom Sydsudans väg till självständighet har präglats av våld, liksom de nuvarande och tidigare maktstriderna inom SPLM/A.

Trots att den främsta drivkraften bakom våldet initialt varit politiskt, har det politiska alltid fört med sig etniska aspekter som inneburit att civilbefolkningen blivit en del av de väpnade konflikterna. Under Sydsudans tidigare dagar beskrivs en inre maktstrid som delvis beror på de etniska skiljelinjer som finns inom södra Sudan (se *4.1 Sydsudan: ett historiskt perspektiv*) och vid inbördeskrigets början tar dessa uttryck i en lojalitetskamp mellan Kiir respektive Machar som, vilket nämndes innan, är tillhörande av de stora etniska grupperna dinka och nuer (UNMISS, 2015, s. 23). I en rapport från Amnesty beskriver ett vittne hur civila med nuer-ursprung attackeras och avrättas:

“At about 2pm soldiers came to the house. I think they were looking for Nuer men. We are Nuer...They took them outside and tied their hands behind their backs and then tied their feet with the same rope, so that their hands and feet

were pulled together like sheep and they could not move. Then they shot them repeatedly, killing all three of them, and then left.” (Amnesty, 2014, s. 17).

Vidare beskriver Sydsudans kommission för mänskliga rättigheter att konflikten - oavsett dess orsak, anledning eller rättfärdigande - på nytt har utlöst och inflammerat det etniska hatet till främlingsfientliga nivåer, särskilt bland de två stammarna nuer och dinka (Amnesty, 2014, s. 15). Kampen mellan Kiir och Machar resulterade i våld utifrån dessa etniska skiljelinjer inom Sydsudans militära styrkor men även mot civilbefolkningen där våldet eskalerat till att utgöras även av icke-organiserade grupper, även då av etnisk karaktär (UNMISS, 2015, ss. 23-34).

Finnemore & Sikkink (1998, ss. 899-900) menar att normentreprenörernas plattformar är viktiga eftersom dessa underlättar för spridningen av normer. Som tidigare resonemang uppgett har den ledande organisationen SPLM/A:s historia bestått av maktkamper och en svårighet att skapa en gemensam identitet, bortsett från viljan att skapa ett självständigt Sydsudan. Motsättningarna har funnits kvar efter självständigheten vilket påvisar att landet inte varit ett enat folk. När landet därför tydligt faller isär etniskt till följd av maktsplittringen kan staten och viktiga normentreprenörer, som exempelvis Kiir, tänkas ha haft, och speciellt i efterhand, fått mindre makt och därmed inverkan på folket som helhet, vilket kan vara en ytterligare förklaring till varför den fjärde Genèvekonventionen inte fått genomslag. Försättningsvis kan användandet av våld från respektive sida ses som ett sätt att skapa legitimitet för varje grupp samt upprätthålla rykten utefter de internaliserade normer som finns, det vill säga de etniska skillnaderna samt användandet av våld som medel för att få makt. Detta eftersom Finnemore & Sikkink (1998, ss. 895-896) framhåller legitimitet och rykte som två viktiga orsaker bakom efterlevnaden av normer. Vidare kan även detta tänkas stå i kontrast till den fjärde Genèvekonventionen eftersom att synen på människor utgörs av ett *vi- och dem*-tänk, något som försvårar synen på civila eftersom distinktionerna mellan människor utgår från etnicitet, inte soldat och civilperson. Detta kan exemplifieras genom attackerna som skedde i FN:s skyddsläger i Bor, som även befann sig under oppositionens styre, där ett flertal av Nuer-ursprung dödades av regeringsstyrkor. Bland annat beskrivs ett tillfälle då en civilperson försökte ansluta till regeringsstyrkorna:

“It was a trap; as soon as Chang stepped outside to join the Dinka men they grabbed him and twisted his neck until he died.” (Amnesty, 2014, s. 38).

De skiljelinjer som etnicitet skapat i Sydsudan, kan i likhet med våldsnormen, tolkas som en norm, vilket kan förklara varför man väljer att attackera ett läger vars syfte är att skydda civila. Normen att utöva våld mot andra etniciteter är starkare än viljan att skydda civila. Eftersom motsättningarna mellan de olika etniska grupperna, som tidigare nämnt, funnits en långt tid har människor aktivt socialiserat och internaliserat ett sätt att handla och tänka som ligger i linje med de etniska skiljelinjerna, som i sin tur sätter etniciteten för människan.

Vidare beskriver de rapporter som studien tagit del av Sydsudans bristande rättssystem som ett förhindrande av utveckling i landet (se exempelvis Amnesty, 2014, ss. 45-48; UNMISS, 2015, ss. 57-60; UNMISS, 2012, s. 31). I samband med våldsamheterna under inbördeskrigets början erkände Sydsudans regering att brott mot mänskligheten hade skett. Generaldirektören för armén menade att både regeringsstyrkor och opposition hade utfört våld mot civila. Kiir krävde vid ett flertal gånger att våldet baserat på etnicitet behövde upphöra och att de som utfört sådant våld skulle ställas inför rätta (UNMISS 1, 2014, s. 19). Ett flertal kommittéer skapades för att undersöka våldet mot civila och motsättningarna mellan Sydsudans styrkor. UNMISS rapporterade om att kommittéerna i efterhand inte delgett undersökningarnas slutsatser. I februari 2013 meddelade regeringen att en ny rapport, efter kritik från FN, skulle presenteras för presidenten - som likt tidigare rapport inte offentliggjordes. Utöver detta, har svårigheter funnits i att finna vilka som undersökts och ställts inför rätta efter brott av mänskliga rättigheter (UNMISS 2, 2014, ss. 57-60). Detta kan tänkas bryta mot rättsprinciperna för humanitär rätt som lyder 1) obligationen att undersöka brott mot mänskliga rättigheter och sedan åtal för de skyldiga 2) identifiering av förövare samt de näras och samhällets rätt till information dvs offentliggörande av resultat 3) effektiva rättsmedel för de utsatta (FN 1, 2014, s. 57). Den enda rättegång som uppstått mellan 2013 och 2014 är relaterad till kuppen som utfördes vilket ifrågasätter rättssystemets självständighet och förmåga att hantera de mänskliga rättigheterna samt den humanitära rätten (UNMISS 2, 2014, ss. 57-60).

En grundläggande tanke inom normteori är enligt Finnemore & Sikkink (1998, s. 891) att vår uppfattning om vad som är rätt och fel styrs av den gemenskap vi tillhör och/eller det samhälle vi lever i. Vi vet att en norm efterlevs eftersom beteenden som uppvisar hög grad av konformitet med normen i fråga leder till beröm, eller ingen reaktion alls i de fall normen internaliserats. På samma sätt vet vi att vi bryter mot en norm eftersom det genererar missnöje (Finnemore & Sikkink, 1998, s. 892). Mer specifikt betonas inom normmodellen vikten av att normer institutionaliseras, eftersom detta bidrar till att klargöra vad normen är och hur den kan överträdas. Först då kan förfaranden genom vilka sanktioner samordnas upprättas (Finnemore & Sikkink, 1998, ss. 900-901). Något som därför blir problematiskt i Sydsudans fall är att rättssystemet, historiskt såväl som i nutid, varit bristande i dess oberoende, effektivitet och rättskapacitet vilket har resulterat i att människor inte blivit dömda för brytande av mänskliga rättigheter (FN, 2015, ss. 57-60). Detta har lett till, i enlighet med normmodellen, att våld mot civila, och därmed den humanitära rätten i form av den fjärde Genèvekonventionen, inte heller uppfattats som att bryta mot en norm. Snarare än den fjärde Genèvekonventionen, kan således tänkas att det är normen om våld mot civila som institutionaliserats. Detta har i sin tur fungerat som en bidragande faktor till att människor under en lång tid socialiserat och internaliserat beteenden som ligger långt ifrån lagar och rättssystem, vilket har skapat en situation där människor troligtvis inte tar hänsyn till mänskliga rättigheter och humanitär rätt, utan tvingas skapa alternativa vägar. Det enda sättet att säkerställa att fienden straffas och förhindra framtida övergrepp är att ta lagen i sina egna händer. Ett exempel på detta är militariseringen av civila. I en av rapporterna från FN beskrivs hur aktörer som arbetar med att skydda barn uppskattar att mellan 13 000 till 15 000 barnsoldater utnyttjats av konfliktens parter fram till 2015 (UNMISS, 2015, s. 22). I en annan rapport framhåller även FN hur konfliktens parter, sedan start, förlit sig på ombud och beväpnade ungdomar för att genomföra och stärka sin militära offensiv (UNMISS, 2018, s. 10). Detta kan likställas med hur civilbefolkningen även användes som militärt medel under det andra inbördeskriget som beskrivs i *4.1 Sydsudan: ett historiskt perspektiv* (Rolandsen & Kindersley, 2019, ss. 390-392; Johnson, 2014, ss. 168-169). Tidigare nämndes att kampen om makt historiskt liksom i nutid alltid resulterat i våld. Detta våld har sedan spillt över och drabbat civilsamhället. På samma sätt kan vi alltså konstatera, utifrån Finnemore & Sikkinks (1998, s.

905) tankar om socialisering och internalisering, att militariseringen av civila hör till Sydsudans historia och har fram till idag socialiserat människor till beteenden som direkt förhindrar en internalisering av den fjärde Genèvekonventionen.

5. Diskussion och slutsatser

Den första frågan som vi ställer i analysen *Varför antog Sydsudan Genèvekonventionen?* visar på att det funnits en tydlig vilja hos Sydsudan att förhålla sig gentemot internationella normer, dels genom ansökan om medlemskap i FN och senare genom antagandet av Genèvekonventionen. Första frågan visar dock också på att denna vilja främst tycks grunda sig i önskan om ett gott rykte och anseende, samt att den påverkats av yttre press vilket inte nödvändigtvis innebär att det finns faktiska möjligheter för internalisering och därmed efterlevnad. I enlighet med Finnemore och Sikkinkis modell har vi konstaterat att press på konformitet samt en önskan om att ha ett gott rykte och anseende på den internationella arenan, det vill säga socialiseringsprocesser, visserligen är starkt drivande faktorer för stater att efterleva internationella normer. I Sydsudans fall får man dock inte glömma att det redan fanns andra, starkt etablerade normer som konkurrerade specifikt med den fjärde Genèvekonventionen, och därmed förhållandet till civilbefolkning i händelse av konflikt. Detta är något som den andra frågan *Varför har den fjärde Genèvekonventionen inte internaliserats?* bidrar till att förstå och förklara. Det är utifrån den andra frågan som vi kan konstatera att faktorer som militarisering, etnicitet och allmän våldsföring varit normer som direkt stått i kontrast till den fjärde Genèvekonventionen. Dessa normer har dessutom socialiserat människors beteenden över tid och har därför hunnit internaliserats, till skillnad från den nyantagna Genèvekonventionen. Dessutom kan vi fastställa svagheter med rättssystemet som bidragit till att förhindra konventionens genomslagskraft utifrån Finnemore och Sikkinkis tankar om upprätthållande, genom bland annat sanktionering, och därav konventionens möjlighet till institutionalisering och således möjlighet till internalisering.

Vidare kan vi dra slutsatsen att internationella normer, i detta fall Genèvekonventionen, tycks öka i betydelse i tider av fred eftersom vi då observerat att Sydsudan aktivt sökt sig till internationella samfundet och även sökt dess bekräftelse. När landet istället befinner sig i ett tillstånd där olika parter strider om makten, ser vi att normer som den fjärde Genèvekonventionen minskar i betydelse och konkurrerande normer som funnits i landet en

betydligt längre tid tar över. Dessa normer står, som tidigare nämnt, även i direkt kontrast till den fjärde Genèvekonventionen, vilket inte underlättar efterlevnaden. Det som ytterligare försvårar efterlevnaden av konventionen är att det, i tider av konflikt, inte funnits en drivande part vilket kan förklara varför man faller tillbaka till gamla normer. Detta kan hänvisas till Finnemore & Sikkinks tankar om socialisering som kan förklara varför våld istället för skydd av civila, i enlighet med den fjärde Genèvekonventionen, blir ett mer självklart val eftersom hanterandet av konflikter, och specifikt denna konflikt, präglats av normer i form av våldsbeteenden som kan anses bero på faktorer som i sin tur kan koppla till Sydsudans historia.

Tillsammans bidrar de två frågor vi ställt i analysen och redogjort för ovan till att besvara studiens frågeställning *Varför efterlever inte Sydsudan den fjärde Genèvekonventionen trots ett antagande av denna?* Sydsudan efterlever inte den fjärde Genèvekonventionen eftersom normen inte fått tillräckligt starkt fäste i landet, varken genom institutionalisering i rättssystemet eller genom internalisering hos Sydsudans befolkning. Det som studien framförallt kan påvisa är att Sydsudan idag, och sedan länge, har konkurrerande normer som inte bara är starkare än den fjärde Genèvekonventionen, utan står i direkt motsättning till denna.

5.1 Begränsningar

Studien som vi har genomfört och presenterat i denna uppsats hade en tidsram på sju veckor samt en ordgräns på 10 000 ord - omständigheter som medför vissa begränsningar. Exempelvis har studien begränsats till ett fall i form av Sydsudan, och studiens material har även reducerats till en mängd som är rimlig bearbeta och analysera. Vidare har även storleken på studiens teoretiska ramverk påverkats och således även möjligheten att presentera förklaringar och ett svar på studiens frågeställning som använder flera teoretiska perspektiv, begrepp och modeller.

5.2 Förslag till framtida forskning

I framtiden skulle det vara intressant att titta på fler nationella fall och även jämföra länder emellan, något som vi inte hade möjlighet att göra i denna studie på grund av de begränsningar som nämndes ovan. Att titta på fler fall är inte enbart intressant då det förekommer fler stater

som, i likhet med Sydsudan, antagit Genèvekonventionen men uppvisar bristande efterlevnad gällande skyddet av civila, men är framförallt nödvändigt för att kunna eftersträva mer generella antaganden om varför stater som antagit Genèvekonventionen ändå inte efterlever denna.

Referenser

Amnesty International (2012). *South Sudan: Lethal Disarmament*. London: Amnesty International Publications. Hämtad 2020-05-11 från <https://www.amnesty.org/download/Documents/24000/afr650052012en.pdf>

Amnesty International (2014). *Nowhere safe: civilians under attack in South Sudan*. London: Amnesty International. Hämtad 2020-05-06 från <https://www.amnesty.org/download/Documents/8000/afr650032014en.pdf>

Amnesty International (2018). “*Anything that was breathing was killed*” *War crimes in Leer and Mayendit, South Sudan*. London: Amnesty International. Hämtad 2020-05-06 från <https://www.amnesty.org/download/Documents/AFR6588012018ENGLISH.PDF>

Björklund, M., & Paulsson, U. (2014). *Academic papers and theses: to write and present and to act as an opponent*. 1. ed. Lund: Studentlitteratur

Bradford, W. (2004). In the Minds of Men: A Theory of Compliance with the Laws of War, *Arizona State Law Journal*, 36(4), 1243-1440. DOI: 10.2139/ssrn.555894

Esaiasson, P., Gilljam, M., Oscarsson, H., & Wängnerud, L. (red.) (2012). *Metodpraktikan: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 4., [rev.] uppl. Stockholm: Norstedts juridik

Finnemore, M., & Sikkink, K. (1998). International norm dynamics and political change. I *International organization (Print)*, 52(4), 887-917.

Finnemore, M., & Sikkink, K. (2001). Taking Stock: The Constructivist Research Program in International Relations and Comparative Politics, *Annual Review of Political Science*, 4(1), 391-416. DOI: 10.1146/annurev.polisci.4.1.391

Flyvbjerg, B. (2006). Five Misunderstandings About Case-Study Research, *Qualitative Inquiry*, 12(2), 219-245. DOI: 10.1177/1077800405284363

General Assembly (2011). *Admission of the Republic of South Sudan to membership in the United Nations*. District: General. (A/RES/65/308)

Human Rights Watch (2012). *South Sudan: End Abuses by Disarmament Forces in Jonglei*.

Hämtad 2020-05-11 från

<https://www.hrw.org/news/2012/08/23/south-sudan-end-abuses-disarmament-forces-jonglei>

Human Rights Watch (2013). *“They Are Killing Us” Abuses Against Civilians In South Sudan’s*

Pibor County. United States of America: Human Rights Watch. Hämtad 2020-05-06 från

https://www.hrw.org/sites/default/files/reports/southsudan0913_ForUpload_3.pdf

Hyllienmark, C. (2013). *Responsibility to Protect (R2P)*. Hämtad 2020-04-20 från

<https://www.sakerhetspolitik.se/Sakerhetspolitik/Mansklig-sakerhet/Responsibility-to-Protect-R2P/>

ICRC (2012). *South Sudan: world’s newest country signs up to the Geneva Conventions*. Hämtad 2020-04-15 från

<https://www.icrc.org/en/doc/resources/documents/news-release/2012/south-sudan-news-2012-07-09.htm>

ICRC (2013). *Treaties, States parties, and Commentaries*. Hämtad 2020-04-14 från

https://ihl-databases.icrc.org/applic/ihl/ihl.nsf/vwTreatiesByCountrySelected.xsp?xp_countrySelected=SS

Johnson, D.H. (2014). The Political Crisis in South Sudan, *African Studies Review*, 57(3), 167-174. DOI: 10.1017/asr.2014.97

Lang, N.H.E. (2013). The Path to Better Compliance with International Humanitarian Law, *Military Law and Law of War Review*, 52(1), 131-144.

Lamp, N. (2011). Conceptions of War and Paradigms of Compliance: The ‘New War’ Challenge to International Humanitarian Law, *Journal of Conflict and Security Law*, 16(2), 225-262.

- Levy, J.S. (2008). Case Studies: Types, Designs, and Logics of Inference, *Conflict Management and Peace Science*, 25(1), 1-18. DOI: 10.1080/07388940701860318
- Lutmar, C., & Carneiro, C.L. (2018). Compliance in International Relations, *Oxford Research Encyclopedia of Politics*. DOI: 10.1093/acrefore/9780190228637.013.576
- Malwal, B. (2014). *Sudan and south Sudan: from one to two [Elektronisk resurs]*. Basingstoke: Palgrave Macmillan
- Morrow, J.D. (2007). When do states follow the laws of war?, *The American Political Science Review*, 101(3), 559-572. DOI: 10.1017/S000305540707027X
- MSB (2015). *Konflikttrender*. Hämtad 2020-04-15 från <https://www.sakerhetspolitik.se/Hot-och-risker/Konflikter/Konflikttrender/>
- Nyadera, I.N. (2018). South Sudan conflict from 2013 to 2018: Rethinking the causes, situation and solutions, *African Journal on Conflict Resolution*, 18(2), 59-86.
- Rolandsen, Ø.H., Kindersley, N. (2019). Who are the civilians in the wars of South Sudan?, *Security Dialogue*, 50(5), 383–397. DOI: 10.1177/0967010619863262
- Sassòli, M. (2010). Taking Armed Groups Seriously: Ways to Improve their Compliance with International Humanitarian Law, *Journal of International Humanitarian Legal Studies*, 1(1), 5-51. DOI: 10.1163/187815210X12766020139767
- Schreier, M. (2014). *Qualitative Content Analysis*. In Flick, U. (ed.) *The SAGE handbook of qualitative data analysis [Elektronisk resurs]*. Los Angeles: SAGE. s. 170- 183
- Security Council (2011). *Resolution 1996 (2011)*. District: General. (S/RES/1996 (2011)).
- Sida (2018). *Fredliga och inkluderande samhällen*. Hämtad 2020-04-15 från <https://www.sida.se/Svenska/teman/fredliga-och-inkluderande-samhallen/>
- Sida (2019). *Utvecklingsarbete i Sydsudan*. Hämtad 2020-04-15 från <https://www.sida.se/Svenska/lander/Afrika/sydsudan/Vart-arbete-i-Sydsudan-/>

Svenska Röda Korset 1 (2019). *Vad är krigets lagar?*. Hämtas 2020-04-15 från <https://www.rodakorset.se/krigets-lagar/aven-krig-har-regler/vad-ar-krigets-lagar/>

Svenska Röda Korset 2 (2019). *Var finns reglerna?*. Hämtad 2020-04-15 från <https://www.rodakorset.se/krigets-lagar/aven-krig-har-regler/var-finns-reglerna/>

Svenska Röda Korset (u.å). *Civila*. Hämtad 2020-04-15 från <https://www.rodakorset.se/krigets-lagar/aven-krig-har-regler/vilka-och-vad-skyddas-av-krigets-lagar/civila/>

UNMISS (2012). *Incidents of Inter-communal Violence in Jonglei State*. United Nations. Hämtad 2020-05-01 från https://unmiss.unmissions.org/sites/default/files/june_2012_jonglei_report.pdf

UNMISS 1 (2014). *Interim Report on Human Rights*. United Nations. Hämtad 2020-05-11 från https://unmiss.unmissions.org/sites/default/files/hrd_interim_report_on_crisis_2014-02-21.pdf

UNMISS 2 (2014). *Conflict in South Sudan: A Human Rights Report*. United Nations. Hämtad 2020-05-12 från https://unmiss.unmissions.org/sites/default/files/unmiss_conflict_in_south_sudan_-_a_human_rights_report.pdf

UNMISS (2015). *The State of Human Rights in the Protracted Conflict in South Sudan*. United Nations. Hämtad 2020-05-11 från https://unmiss.unmissions.org/sites/default/files/human_rights_update_report_of_4_december_2015_final.pdf

UNMISS (2018). *Indiscriminate attacks against civilians in southern unity april-may 2018*. United Nations. Hämtad 2020-05-11 från https://unmiss.unmissions.org/sites/default/files/unmissohchr_report_on_indiscriminate_attacks_against_civilians_in_southern_unity_april-may_2018.pdf

Utrikesdepartementet (2019). *Genèvekonventionerna fyller 70 år*. Hämtad 2020-04-17 från <https://www.regeringen.se/artiklar/2019/08/genevekonventionerna-fyller-70-ar/>

Yalcin, Ö. (2019). Postfoundational Critical Constructivism: Renewing Social and Political Theory of International Relations, *Journal of International Social Research*, 12(63), 399-404. DOI: 10.17719/jisr.2019.3237

Vaughan, C., Schomerus, M., & De Vries, L. (red.) (2013). *The borderlands of South Sudan authority and identity in contemporary and historical perspectives [Elektronisk resurs]*. Basingstoke: Palgrave Macmillan

Wendt, A. (1999). *Social theory of international politics [Elektronisk resurs]*. Cambridge, U.K.: Cambridge University Press

Wiklund, C.H., & Ingerstad, G. (2014). *Sydsudan - krig i världens yngsta stat*. Stockholm: FOI Totalförsvarets forskningsinstitut. (FOI MEMO 4829).

Zifcak, S. (2015). What happened to the international community? R2P and the conflicts in South Sudan and the Central African Republic, *Melbourne Journal of International Law*, 16(1), 52-85.